

Arrest

nr. 212 163 van 9 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HUYSMANS
Berthoudersplein 57
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 14 april 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 april 2017 met nummer 69151.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die loco advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 24 november 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 30 maart 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verzoekers

een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissingen worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arresten nrs. 87 836 en 87 837 van 20 september 2012.

1.2. Op 31 januari 2017 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 9 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij deze aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekers op 24 maart 2017 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.01.2017 werd ingediend door :

B.A.

B.S.

B.U.

B.Y.

Nationaliteit: Wit-Rusland

(...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215 571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 25.09.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk tien maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Door de advocaat van betrokken wordt verwezen naar het Wit-Russische strafwetboek waarbij strafsancities worden opgelegd aan diegene die de republiek Wit-Rusland “in diskrediet brengen” en meer in het bijzonder aan zij die valse informatie verschaffen aan buitenlandse staten of internationale organisaties met betrekking tot de politieke, economische, militaire of internationale situatie van Wit-Rusland. De advocaat hanteert hierbij de redenering dat wegens de asielaanvraag van betrokkenen, waarin het verstrekken van informatie met betrekking tot de situatie in Wit-Rusland een belangrijk onderdeel van de procedure vormt, betrokkenen bij terugkeer naar

Wit-Rusland (disproportioneel) strafrechtelijk vervolgd zullen worden op basis van de bovenvernoemde wet. Inzake deze redenering dient echter opgemerkt te worden dat betrokkenen geen enkel bewijsstuk voorlegt waaruit blijkt dat Wit-Rusland op de hoogte is van het feit dat zij in België asiel hebben aangevraagd. Bovendien dient er op gewezen te worden dat je bij een vrijwillige terugkeer naar het land van herkomst vb via IOM betrokkenen als gewone passagiers in het land van herkomst zal toekomen. Er kan bijgevolg niet zonder meer gesteld worden dat een terugkeer van betrokkenen naar Wit-Rusland automatisch zal leiden tot een vervolging op basis van het feit dat zij Wit-Rusland in diskrediet zouden

hebben gebracht. De bewering dat betrokkenen bij terugkeer vervolgd zullen worden op basis van het bovenvermelde strafwetsartikel kan zonder enige bewijs van deze bewering dan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat met om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. We merken op dat de scholing van de kinderen sinds het afsluiten van de asielprocedure, met name sinds 25.09.2012, plaatsvindt in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf en door telkens opnieuw een nieuw schooljaar aan te vangen wetende dat ze niet beschikken over enige legale verblijfstitel.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen meer dan vijf jaar illegaal in België zouden verblijven, dat het centrum van hun sociale en morele belangen in België zou liggen, dat ze over voldoende financiële middelen zouden beschikken om verblijf en verzorging in België te betalen dat zij hun huishuur regelmatig zouden betalen, dat ze proberen zich de Nederlandse taal eigen te maken door ofwel Nederlandse lessen te volgen ofwel door via zelfstudie Nederlands te leren en hun opgedane kennis naar de praktijk te brengen door het uitoefenen van hobby's, dat zij goed geïntegreerd, behulpzaam, sociaal en werkwillig zouden zijn en dat zij hun huurcontract voor een woning voorleggen evenals een verklaring van hun huisbaas en vier getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr 198769).“

1.4. Op 9 maart 2017 neemt de gemachtigde voor verzoekers eveneens beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Deze vormen de tweede en derde bestreden beslissingen waarvan verzoekers op 24 maart 2017 in kennis worden gesteld. De motieven luiden in beide beslissingen als volgt:

“bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

(...)

Reden van de beslissing

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijf zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezig van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

° 4° de onderdaan van een derde lang niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.09.2012, haar betekend op 02.10.2012."

2. Rechtspleging

De raadsvrouw van verzoekers legt ter terechtzitting bijkomende stukken neer als bewijs van hun actuele aanwezigheid op het Belgisch grondgebied. De verwerende partij stelt deze aanwezigheid niet te betwisten en heeft geen bezwaar tegen het neerleggen van de stukken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis, 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Schending van beginsel behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht art. 62 der vreemdelingenwet en schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 en schending van art. art 9ter § 1 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en schending van art. 9 bis Verblijfswet dd. 15.12.1980

Art. 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel:

1.De motivering in de bestreden beslissing :

Aangezien de aangevochten beslissingen, dewelke verzoekers een onontvankelijkheidsbeslissing oplegt en een bevel tot verlating van het land, foutief en onafdoende gemotiveerd zijn en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht ;

Aangezien mocht DVZ het haar voorgelegde, gedetailleerde dossier onderzocht, gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze deze beslissing niet genomen hebben ;

2.Juridisch kader :

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn ;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren ;

3.Toetsing :

De materiële motiveringsplicht werd geschonden :

1.

Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, maw, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001) ; De motieven der bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders ;

2.

De 'motivering' komt, zoals hoger aangetoond, neer op een te summiere materiële motivering.

Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr 85.308, 15.2.2000; RvSt, DEGENEFE, nr 63.020, 12.11.1996)

Doordat de aangevochten beslissingen dd. 9.3.2017, betekend op 24.3.2017, geen rekening houden met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak, hoger voldoende uiteengezet onder I "De Feiten" en DVZ voldoende bekend en bestaande in hoofde van verzoekers, waar zij simpelweg vaststelt dat :

"Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19.7.2009 betreffende de toepassing van art. 9.3 et art 9 bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RVS arrest 198.769 van 9.12.2009 en arrest 215.571 van 5.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure nl via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. " en

In de volgende 5 paragrafen van haar beslissing tracht zij de door verzoekers ingeroepen argumenten te weerleggen ;

Besluit zij derhalve volledig onterecht verzoekers een onontvankelijkverklaring op te leggen gekoppeld aan een bevel tot landverlating , wat geleid heeft tot de bestreden beslissingen ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en betuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ alle feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in ogenschouw neemt ;

Dat had zij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoekers een beslissing tot onontvankelijkheidverklaring of een bevel tot landverlating op te leggen ;

De RvV is immers bevoegd om na te gaan of DVZ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is ;

niettegenstaande de instructie van 19.7.2009 (inhoudende de criteria die de overheid in de praktijk toepast, waar de Verblijfswet geen criteria voorziet) formeel vernietigd werd, blijft zij in de praktijk een niet – bindende richtlijn :

De overheid moet elke aanvraag op zijn individuele waarde beoordelen ;

Art 9 oud van de Wet van 15.12.1980 voorzag dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging voor langer dan 3 maanden in het koninkrijk dient ingeleid te worden bij de bevoegde diplomatieke of Belgisch consulaire post in het land van oorsprong of in het land waar de vreemdeling gemachtigd is te verblijven ;

Art 9bis van dezelfde wet voorziet thans dat deze aanvraag kan ingeleid worden in België wanneer buitengewone omstandigheden de indiening van de aanvraag onmogelijk maken volgens de gewone procedure in het land van oorsprong of in het land waar de vreemdeling gemachtigd is te verblijven ;

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is ;

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet begrepen worden doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op humanitaire redenen ;

Dat de Raad van State bij arrest nr 73.025 dd. 9.4.1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RVS nr 73025,9.4.1998, RVS 1998,69) ;

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9.10.1997 betreffende de toepassing van art. 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen ;

De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen om deze aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende :

vrijheidsberovende maatregelen voorzien in het Wetboek van Strafrecht van de Republiek Wit – Rusland van 6 maanden tot 2 jaar voor "Het in diskrediet brengen van de Republiek Wit - Rusland .", waaronder wordt verstaan :

"het verschaffen aan een buitenlandse staat , een buitenlandse of internationale organisatie van bewust leugenachtige informatie over de politieke, economische, sociale, militaire of internationale situatie van de Republiek Wit-Rusland, de rechtspositie van de burgers van de Republiek Wit Rusland of haar machtsorganen." ;

DVZ betwist het bestaan van deze maatregelen niet doch stelt dat de Wit-Russische autoriteiten niet op de hoogte zijn van het feit dat verzoekers het politieke beleid van Wit Rusland in België aan de kaak gesteld hebben nav hun asielaanvraag ;

Verzoekers gaan bij een mogelijke terugkeer naar Wit-Rusland inderdaad terug als gewone burgers, doch de douane en grenspolitie is op de hoogte (cfr paspoort en andere gegevensbestanden) dat verzoekers niet ingeschreven werden op het Wit-Russische Consulaat te Brussel en zullen louter en alleen om deze reden reeds bij hun aankomst in Wit-Rusland verhoord worden, waardoor er grote kans bestaat op arrestatie en vrijheidsberoving wegens het vermoeden van een ingestelde asielaanvraag en bijgevolg het in diskrediet brengen van de Republiek Wit Rusland : respectievelijk 6 en 5 jaar uit hun land van oorsprong weg blijven verrechtvaardigt geen vakantie ;

DVZ aanvaardt dit niet als een begin van bewijs, reden waarom er bijkomende docs aan het dossier gevoegd worden onder stuk 3 van mensen in een gelijkaardige situatie ;

Dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (nl deze aanvraag richten via de Belgische ambassade of Consulaat in het land van herkomst) ;

Dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in art. 9,2^e lid Vw. en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval ;

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen ;

Dat een belangenafweging vervolgens resulteert in een aanvraag tot verblijfsmachtiging, in België, in plaats van een lange reis naar Wit-Rusland met alle risico's van vrijheidsberoving vanden ;

Het leven van verzoekers primeert op dit ogenblik ;

het uitbouwen en het beschermen van een gezinsleven van verzoekers :

het centrum van de belangen van verzoekers, zowel materieel als moreel is in België gelegen ;

verzoekers beschikken over voldoende financiële middelen om hun verblijf en verzorging in België te betalen ;

zo betalen ze regelmatig hun huishuur, wat de huisbaas ook bevestigt ;

zo bezoeken de kinderen sedert het schooljaar 2011-2012 (en niet pas sedert 25.9.2012 zoals DVZ volledig ten onrechte beweert) de Belgische scholen te Tienen : als regelmatige studenten behaalden zij elk jaar hun diploma (cfr stukken gevoegd aan het gedinginleidend verzoekschrift) ;

[Y.] zit thans in het 2^e leerjaar van de tweede graad ASO humane wetenschappen en [U.] in het tweede leerjaar van de 1^e graad van het secundair onderwijs handel, beiden aan het Koninklijk Atheneum Tienen, [...] ;

Zo hebben verzoekers zich de Nederlandse taal eigen gemaakt,

Zo bevestigen vrienden en kennissen dat ze zich integreerden, ze behulpzaam, sociaal en werkwillig zijn en zij zich eveneens engageren om niet bij de overheid of het lokale OCMW aan te kloppen om financiële steun te verkrijgen ;

Verzoekers beroepen zich dan ook terecht op art 8 EVRM, hetwelk een gewichtig beschermingsniveau toekent aan het recht op gezinsleven ;

Zoals terecht werd benadrukt in de parlementaire voorbereiding behoort de mogelijkheid tot het uitbouwen en de bescherming van een gezinsleven tot een van de hoekstenen van onze samenleving (Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging van niet-EU onderdanen, Parl.St. Kamer, 2010/2011, nr 0443/001) ;

In casu zijn geen gewone sociale relaties aanwezig zoals DVZ durft voor te houden ;

Bovendien begrijpen verzoekers geenszins de bemerking van DVZ dat “het hele gezin niet in aanmerking komt voor verblijfsvergunning.” ;

Mocht DVZ van mening zijn dat wel verzoeker voor verblijfsmachtiging in aanmerking komt, dan vergissen zij zich gezien verzoeker gehuwd is en vrouw en kinderen heeft, gegeven hetwelk DVZ niet kan tegenspreken ;

Verzoekers dewelke op zeer jonge leeftijd met hun kinderen hun land van oorsprong ontvluchtten en zich in België nestelden, hebben niettegenstaande zij wisten dat hun verblijf precair was, de basisrechten van hun kinderen, nl het recht op onderwijs niet ontnomen en hebben hen naar school laten gaan ;

Voor het instellen van huidige humanitaire regularisatieaanvraag werden verzoekers, niettegenstaande 1 bevel tot landverlating in hunnen hoofde bestond, gedoogd op het Belgisch grondgebied ;

Het voormelde bevel werd immers nooit uitgevoerd, reden waarom zij nav het indienen van huidige regularisatieaanvraag trouwens een boete dienden te betalen van 200 euro/persoon of samen 800 euro, waaraan zij ook effectief voldaan hebben (stuk 4) ;

De redenering van DVZ waarbij thans gesteld wordt dat de ouders de belangen van de kinderen geschaad hebben door hen in België te laten onderwijzen zonder in het bezit te zijn van geldige verblijfspapieren, gaat dan ook niet op ;

Het gedoogbeleid van DVZ tav verzoekers mag thans dan ook geen reden zijn om de buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekers niet te erkennen ;

De ontvankelijkheidsvoorwaarden (verblijfplaats in België, identiteitskaart, betaling administratieve bijdrage en aanwezigheid van buitengewone omstandigheden) zijn dan ook pertinent aanwezig ; zowel op het ogenblik van de aanvraag als op het ogenblik van de uitspraak ;

Verzoekers hadden geenszins de bedoeling de Belgische Staat te misleiden, wat ook niet bewezen wordt ;

Dat deze beslissingen niet alleen rechtens niet verantwoord zijn doch tevens geen rekening houden met alle feitelijke gegevens aanwezig in het dossier ;

Aangezien mocht DVZ de feitelijke omstandigheden onderzocht hebben dan zou zij vastgesteld hebben dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden niet geschonden waren : het volstond immers dat de ambtenaar op DVZ het dossier las ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook niet getuigt van enige redelijkheid of menselijkheid en dient vernietigd ;

DVZ mag dan ook soeverein interpreteren doch zich niet beperken tot summiere en simplistische motiveringen ;

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiële motiveringsplicht ;

De formele motiveringsplicht werd geschonden :

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtversie ;

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het een onontvankelijkheidsverklaring en een bevel tot landverlating. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissingen voor verzoeker. De gevolgen van de bestreden beslissingen zijn dermate ernstig voor verzoeker dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing ;

Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn.

De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen. (RvSt, De Clercq, nr. 94.939, 28.2.1997) ;

In casu beperkt DVZ zich tot het onredelijk toepassen van het opleggen van een onontvankelijkheidsverklaring en van een bevel tot landverlating ;

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motiveringsplicht geschonden is ;

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden :

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvSt, nr 154954, 14.2.2006)

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de RvSt niet aanvaard.

DVZ heeft zich uitsluitend gebaseerd op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoekers, waarbij deze geen enkele rekening gehouden heeft met het belang van verzoekers (nl de op hun rustende gevolgen en problemen ingeval van gedwongen terugkeer – zie supra), wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissingen heeft voorbereid en uitgevoerd.

De bestreden beslissingen houden dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de uitdrukkelijke motivatieplicht;

dat deze beslissingen niet menselijk en niet correct zijn;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden;”.

3.2. Verzoekers zetten niet uiteen hoe artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door bestreden beslissingen wordt geschonden. Het middel is in die mate dan ook niet ontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). De plicht tot formeel motiveren wordt ook opgelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat het enig middel in wezen enkel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

In dit geval is de eerste bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd, zowel in rechte als in feite.

Er wordt immers in de motieven van deze beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst of gewoonlijk verblijf kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen. De bestreden beslissing bevat in deze een motivering in feite. Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met elk element aangehaald in de verblijfsaanvraag van 21 januari 2017 (asielprocedure, risico op vrijheidsberoving in Wit-Rusland, artikel 8 van het EVRM, schoolgaande kinderen en elementen van lang verblijf en integratie). Verder zet verwerende partij op omstandige wijze uiteen waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die toelaten om de verblijfsmachtiging in België aan te vragen.

In zoverre verzoekers inhoudelijke kritiek uiten op de eerste bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden in de eerste plaats een zaak is van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de redenen waarop de overheid haar beoordeling steunt in rechte en in feite aanneembaar zijn en de grenzen van de redelijkheid niet overschrijden.

3.5. Verzoekers verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) en stellen dat deze in de praktijk een niet-bindende richtlijn blijft.

De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest 198.769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Verzoekers kunnen in hun verblijfsaanvraag van 31 januari 2017 dan ook niet verwijzen naar de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 om te stellen dat ze derhalve voldoen aan de buitengewone omstandigheden aangezien deze redenering net neerkomt op wat de

Raad van State in hogervermeld arrest van 9 december 2009 sanctioneerde, namelijk de onwettige vrijstelling van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gemotiveerd: *“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19.7.2009 betreffende de toepassing van art. 9.3 et art 9 bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RVS arrest 198.769 van 9.12.2009 en arrest 215.571 van 5.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”*

Alleszins kan de Raad niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie, noch aan de achterliggende filosofie ervan. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nr. 219.608, nr. 220.182 en nr. 220.181; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Wat betreft de stelling dat deze instructie in de praktijk een niet-bindende richtlijn blijft, dient te worden vastgesteld dat zulke praktijk geen wettelijke of reglementaire norm, noch een werkelijke rechtsbron uitmaakt. Aldus kunnen verzoekers hier geen middel uit te putten, gelet op het feit dat niet is aangetoond dat de aangevoerde schending een rechtsregel betreft.

3.6. Verzoekers hebben in hun aanvraag van 31 januari 2017 verwezen naar het Wetboek van strafrecht van de republiek Wit-Rusland waarin strafsancities worden opgelegd aan diegenen die de republiek Wit-Rusland in diskrediet brengen. Verzoekers hebben daarbij betoogd dat het feit dat zij in België asiel hebben aangevraagd door de nationale overheden kan worden beschouwd als het in diskrediet brengen van de republiek Wit-Rusland waardoor zij zich blootstellen aan vrijheidsberovende maatregelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij met deze aangehaalde omstandigheid rekening heeft gehouden en deze als volgt heeft beoordeeld:

“Inzake deze redenering dient echter opgemerkt te worden dat betrokkenen geen enkel bewijsstuk voorlegt waaruit blijkt dat Wit-Rusland op de hoogte is van het feit dat zij in België asiel hebben aangevraagd. Bovendien dient er op gewezen te worden dat je bij een vrijwillige terugkeer naar het land van herkomst vb via IOM, betrokkene als gewone passagiers in het land van herkomst zal toekomen. Er kan bijgevolg niet zonder meer gesteld worden dat een terugkeer van betrokkenen naar Wit-Rusland automatisch zal leiden tot een vervolging op basis van het feit dat zij Wit-Rusland in diskrediet zouden hebben gebracht. De bewering dat betrokkenen bij terugkeer vervolgd zullen worden op basis van het bovenvermelde strafwetsartikel kan zonder enige bewijs van deze bewering dan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Na lezing van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekers zich in hun aanvraag hebben beperkt tot een blote bewering en hebben nagelaten om enig begin van bewijs voor te leggen dat deze bewering staat, zoals een bewijsstuk waaruit blijkt dat Wit-Rusland op de hoogte is van het feit dat zij in België asiel hebben aangevraagd. De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het buitenland, op de aanvrager zelf rust.

Verzoekers stellen heden in hun verzoekschrift dat de douane en grenspolitie op de hoogte zijn dat verzoekers niet ingeschreven werden op het Wit-Russische consulaat te Brussel en dat zij louter en alleen om deze reden reeds bij hun aankomst in Wit-Rusland verhoord zullen worden, waardoor er een grote kans bestaat op arrestatie en vrijheidsberoving wegens het vermoeden van een ingestelde asielaanvraag en bijgevolg het in diskrediet brengen van de republiek Wit-Rusland. Ze verwijzen naar een stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift dat bewijzen bevat *“aangebracht door verzoekers van mensen*

in dezelfde situatie als hun situatie". Vooreerst stelt de Raad vast dat deze argumentatie en stuk 3 als dusdanig niet werden aangehaald noch voorgelegd in de aanvraag van 31 januari 2017. In dit kader benadrukt de Raad dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). De verwerende partij kan dan ook niet worden verweten met deze argumentatie en stuk 3 geen rekening te hebben gehouden in haar beslissing. De Raad vermag zelf geen rekening te houden met deze nieuwe argumentatie en stuk 3 aangezien de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissingen (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Verzoekers weerleggen de vaststelling niet dat ze hebben nagelaten een begin van bewijs voor te leggen om hun vrees te staven dat zij disproportioneel strafrechtelijk vervolgd zullen worden wegens het in diskrediet brengen van Wit-Rusland omwille van het indienen van een asielaanvraag in België. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat de verwerende partij in deze onjuist, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

3.7. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar het feit dat ze over voldoende financiële middelen beschikken om hun verblijf en verzorging in België te betalen, zoals hun huishuur, dat zij zich het Nederlands eigen hebben gemaakt, dat ze lange tijd in België verblijven en zich hier hebben geïntegreerd, en dat het centrum van hun belangen zowel materieel als moreel in België is gelegen. Ze betogen tevens dat *“geen gewone sociale relaties aanwezig”* zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich met dit betoog beroepen op elementen die reeds werden aangehaald in hun verblijfsaanvraag van 31 januari 2017.

Hierover wordt in de bestreden beslissing duidelijk als volgt gemotiveerd:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen meer dan vijf jaar illegaal in België zouden verblijven, dat het centrum van hun sociale en morele belangen in België zou liggen, dat ze over voldoende financiële middelen zouden beschikken om verblijf en verzorging in België te betalen dat zij hun huishuur regelmatig zouden betalen, dat ze proberen zich de Nederlandse taal eigen te maken door ofwel Nederlandse lessen te volgen ofwel door via zelfstudie Nederlands te leren en hun opgedane kennis naar de praktijk te brengen door het uitoefenen van hobby's, dat zij goed geïntegreerd, behulpzaam, sociaal en werkwillig zouden zijn en dat zij hun huurcontract voor een woning voorleggen evenals een verklaring van hun huisbaas en vier getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr 198769).”

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ...

De Raad van State stelde verder *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag*

betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de verwerende partij op goede gronden oordelen dat de voorgelegde elementen van integratie, mede ten gevolge van de lange verblijfsduur in België, niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging. Deze beoordeling ligt geheel in de lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. Verzoekers maken met een herhaling van de elementen uit de aanvraag niet aannemelijk dat het in hun specifieke geval alsnog kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig was om dit standpunt in te nemen of dat daar in hun geval anders over moet worden gedacht. Verzoekers zetten niet concreet uiteen waarom hun integratie in België het hen onmogelijk maakt om tijdelijk terug te keren en hun verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Door louter het tegendeel te beweren, maar niet concreet aan te geven waarom deze elementen in hun geval wél moeten worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doen verzoekers geen afbreuk aan voormelde motivering en tonen zij niet aan dat de verwerende partij een andere invulling aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*" zoals opgenomen in voormeld artikel 9bis heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld.

3.8. Verzoekers verwezen in hun aanvraag van 31 januari 2017 naar het feit dat de twee kinderen nog school lopen. Uit dit de bestreden beslissing blijkt dat met dit element rekening werd gehouden en als volgt werd beoordeeld: *"Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is."*

De verwerende partij motiveert in wezen dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt nu verzoekers geen elementen aanbrengen die aantonen dat het schoollopen niet (tijdelijk) kan worden verder gezet in het land van herkomst. De scholing van hun kinderen vergt immers geen gespecialiseerd onderwijs of infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niets inbrengen tegen dit motief en dus in wezen niet weerleggen dat de scholing van hun kinderen (tijdelijk) in het land van herkomst kan worden voortgezet. De vaststelling dat een scholing in het land van herkomst kan worden verkregen is in casu een voldoende schragend motief om de aanwezigheid van schoolgaande kinderen niet aan te merken als een buitengewone omstandigheid.

De verdere motivering, met name dat deze scholing plaats vond in precair verblijf en dat de ouders de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf en telkens opnieuw een nieuw schooljaar te laten aanvangen, heeft in casu dan ook geen enkele meerwaarde en betreft een overtollig motief. De gegrondheid van verzoekers' kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Om die reden wordt niet verder ingegaan op verzoekers' kritiek.

3.9. Verzoekers verwijzen naar het uitbouwen en beschermen van hun gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met dit gezinsleven, zoals het werd aangehaald in de verblijfsaanvraag van 31 januari 2017. Verzoekers stellen de motivering hierover in de bestreden beslissing niet te begrijpen en houden verder een warrig betoog. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast dat het hele gezin niet in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging en oordeelt zij bijgevolg terecht dat er geen verbreking is van de familiale banden tussen verzoekers. Deze motivering is volgens de Raad zeer helder. Aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging en dus de familiale banden niet worden verbroken, doet een schending van artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven waarborgt, zich niet voor. Het warrige betoog van verzoekers doet aan deze vaststelling een afbreuk.

3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing genoegzaam dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle elementen aangehaald in de aanvraag van 31 januari 2017 en de hierbij voorgelegde stukken alsook dat de verwerende partij hierover op afdoende wijze heeft gemotiveerd. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending

van de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Verzoekers tonen niet aan met welk concrete omstandigheid, element of stuk de verwerende partij geen rekening heeft gehouden of ten onrechte niet in de beoordeling heeft betrokken. De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of een niet correcte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen ook niet aan dat de verwerende partij in casu een andere invulling aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*" zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.11. Het enige middel is, in zoverre ontvankelijk, niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoekers ontwikkelen verder geen enkel middel dat in concreto is gericht tegen de bestreden beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), zodat deze eveneens gehandhaafd blijven.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES